

Î N C H E I E R E
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 09.10.2024

Instanța alcătuită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

S-a luat în examinare recursul formulat de recurenții-reclamanți , împotriva sentinței civile nr. , pronunțată de Tribunalul în dosarul nr. , în contradictoriu cu intimatul-pârât având ca obiect – *litigiu privind funcționarii publici*.

La apelul nominal făcut în ședință publică de către grefier, atât la prima cât și la a doua strigare, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care:

Se constată depuse la dosar, prin serviciul de registratură al instanței un răspuns din partea recurenților-reclamanți prin care își exprimă acordul cu privire la sesizarea ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile de dezlegare a chestiunii de drept deduse judecății și suspendarea cauzei.

Instanța, din oficiu, în temeiul disp. art.519 Cod procedură civilă raportat la art.2 din OUG nr. 62/2024, văzând și poziția părților, ia în examinare oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, privind problema de drept care reprezintă obiectul cauzei în sensul că, dacă poziția adoptată de autoritatea pârâtă este legală sau nu, respectiv, problematica suspendării judecății cauzei.

C U R T E A

Având nevoie de timp pentru deliberare, în baza dispozițiilor art.396 alin.1 Cod procedură civilă,

D I S P U N E

Amână pronunțarea asupra oportunității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, precum și asupra suspendării cauzei la data de 17.10.2024.

Pronunțată azi, 09.10.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

ÎNCHIEIERE
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 17.10.2024

Instanța alcătuită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în recursul formulat de recurenții-reclamanți împotriva sentinței civile nr. , pronunțată de Tribunalul în dosarul nr. , în contradictoriu cu intimatul-pârât având ca obiect – *litigiu privind funcționarii publici*.

Data fără citarea părților.

Dezbaterile asupra sesizării au avut loc în ședința publică din data de 09.10.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată, pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție fiind amânată pentru data de 17.10.2024.

CURTEA

Deliberând asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată următoarele:

I. În ceea ce privește admisibilitatea sesizării, Curtea constată că sunt îndeplinite cerințele prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

- de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. h), coroborate cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din HG nr. 1198/2022, depinde soluționarea pe fond a cauzei, părțile având opinii divergente cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor menționate.

Astfel, dacă interpretarea corectă a dispozițiilor menționate este aceea că ele se aplică, independent de mutările la cerere intervenite pe parcursul carierei, și personalului care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei, care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea, acțiunea reclamanților ar urma să fie considerată întemeiată.

În schimb, dacă se interpretează dispozițiile menționate în sensul că o mutare la cerere intervenită pe parcursul carierei are ca efect pierderea dreptului de transport, chiar dacă această mutare s-a făcut cu scopul micșorării distanței dintre domiciliu și punctele de control pentru trecerea frontierei unde se desfășoară activitatea, acțiunea ar urma să fie considerată neîntemeiată.

- problema de drept enunțată este nouă, fiind determinată de intrarea în vigoare a HG nr. 1198/2022, iar din consultarea jurisprudenței s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție (ÎCCJ) nu a statuat printr-o altă hotărâre care să vizeze modul de interpretare a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. h), coroborate cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din HG nr. 1198/2022.

ÎCCJ a fost sesizată cu o problemă asemănătoare, dar care vizează alte aspecte, respectiv aplicabilitatea dispozițiilor art. 9 alin.1 lit. h-j din HG nr. 1198/2022, coroborate cu dispozițiile art. 9 alin.3 din HG nr. 1198/2022 și ale Ordinului nr. 1818/2022 și personalului civil din cadrul MAI (sesizarea fiind formulată în dosarul nr. al Curții de Apel).

Spre deosebire de situația menționată, în cauza de față se pune problema modului de interpretare a art. 9 alin. (1) lit. h), coroborate cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din HG nr. 1198/2022 în privința funcționarilor publici cu statut special care își desfășoară activitatea, prin specificul funcției, **întotdeauna** în alte localități decât cele de domiciliu (pe linia frontierei), indiferent de câte mutări în interes de serviciu sau la cerere ar interveni pe parcursul carierei.

- **problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii** în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data pronunțării încheierii de față.

- **difficultatea problemei de drept rezultă din împrejurarea** că în Normele Metodologice de aplicare la nivelul Ministerului Afacerilor Interne a Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2022, aprobate prin Ordinul MAI nr. 181/2022 (**în forma în vigoare la data publicării**), se prevede la art. 3 alin. 2 că, atunci când intervin modificări succesive ale raportului de serviciu/muncă în localitatea în care se află locul de muncă, este relevantă prima modalitate de stabilire/modificare a raportului de serviciu/muncă în acea localitate. Astfel, aceste dispoziții, pe lângă împrejurarea că reglementează aspecte noi, pe care HG nr. 1.198/2022 nu le conține, fac trimitere atât la *stabilirea* raportului de muncă, sugerând că se are în vedere prima numire, cât și la *modificarea* raportului de muncă, sugerând că se are în vedere prima modificare a raportului de serviciu, existând astfel o neclaritate în stabilirea criteriului în raport de care se stabilesc drepturile de transport.

II. Expunerea succintă a procesului:

Prin acțiunea înregistrată la Tribunalul Arad la data de , sub nr. , reclamanții au chemat în judecată pe pârâtul , solicitând obligarea pârâtului la decontarea cheltuielilor de transport efectuate de aceștia în scopul deplasării de la domiciliu/reședință la locul de muncă și retur, de la data de , respectiv de la data înregistrării cererilor de decontare, pe durata activității profesionale, până la intervenirea de noi acte normative în domeniu, sumele urmând a fi actualizate cu indicele de inflație până la data plății efective.

Prin Sentința Civilă nr. , Tribunalul a respins acțiunea reclamanților, reținând în esență că dispozițiile art. 9 alin. 1 lit. h din HG nr. 1198/2002 au fost corect interpretate de pârât la exprimarea refuzului de acordare a cheltuielilor de transport ale reclamanților, întrucât norma legală utilizează expresia lipsită de echivoc „de personal mutat în interesul serviciului în altă localitate”, expresie care nu include mutarea la cerere prin reorganizarea , în aceeași localitate și același Sector al Poliției de Frontieră și nici mutarea la cererea în alte puncte de frontieră.

A mai reținut Tribunalul că prevederile art. 3 alin. 2 cap. II din Ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 181 din 2022 dispun că, „în vederea acordării contravalorii transportului sub forma sumei forfetare lunare/săptămânale/bilunare, în situațiile prevăzute la alin. (1), când intervin modificări succesive ale raportului de serviciu/muncă în localitatea în care se află locul de muncă este relevantă prima modalitate de stabilire/modificare a raportului de serviciu/muncă în acea localitate.” Astfel că, potrivit prevederilor legale invocate, rezultă în mod evident că pentru acordarea contravalorii transportului sub forma unei sume forfetare, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: locul de muncă să fie situat în altă localitate decât cea de domiciliu și să fi existat o mutare în această altă localitate decât cea de domiciliu realizată în interesul serviciului. Cum reclamanții nu îndeplinesc cea de-a doua condiție, nu au fost mutați în altă localitate decât cea de domiciliu în interesul serviciului, mutarea în interesul serviciului, pentru primii trei reclamanți, s-a realizat în aceeași localitate și în același punct de lucru în care

funcționau deja, ca urmare a reorganizării, iar pentru ultimele două reclamante nu a existat o astfel de mutare în interesul serviciului, acestea fiind mutate la cererea proprie.

De asemenea dispozițiile art. 9 aliniatele 3-4 din HG nr. 1198/2002 nu reglementează alte condiții de acordare a cheltuielilor de transport, pentru personalul numit în prima funcție/transferat/chemat/rechemat în activitate sau pentru cel detașat și/sau împuternicit să îndeplinească funcții într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință, beneficiul drepturilor prevăzute de art. 9 alin. 2 lit. h din același act normativ acordându-se „ în aceleași condiții”, respectiv cu stabilirea locului de muncă în altă localitate, în interesul serviciului și nu la cerere.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs recurenții-reclamanți, solicitând casarea hotărârii recurate și, în rejudicare, admiterea cererii de chemare în judecată așa cum a fost formulată.

La termenul de judecată din data de 25.09.2024, Curtea, din oficiu, a pus în discuție incidența dispozițiilor art. 2 alin. 1 și 3 din OUG nr. 62/2024, respectiv necesitatea sesizării Î.C.C.J. - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea dispozițiilor legale incidente cauzei, potrivit dispozițiilor art. 519 Cod procedură civilă.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Reclamanții recurenți, prin avocat, apreciază că în prezenta cauză este necesară sesizarea Î.C.C.J. - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru asigurarea unei practici unitare.

Cu privire la modul de interpretare a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. h), coroborate cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din HG nr. 1198/2022, reclamanții recurenți nu au formulat un punct de vedere, însă din conținutul recursului formulat se desprinde opinia că în recunoașterea dreptului la transport nu are relevanță dacă a intervenit vreo mutare la cerere, întrucât o atare mutare nu s-a produs din localitatea de domiciliu, polițiștii de frontieră nedesfășurând niciodată activitatea în aceeași localitate cu cea de domiciliu.

Intimatul pârât nu a formulat un punct de vedere vizând necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pusă în discuție din oficiu. Modul în care interpretează însă intimatul-pârât prevederile legale în discuție rezultă din întâmpinarea depusă la dosar, acesta apreciind că în toate situațiile în care intervine o mutare la cerere a polițistului nu mai este recunoscut dreptul la transport.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

Normele de drept supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt reprezentate de dispozițiile:

Art. 9 alin. 1 lit. h, alin. 3 și 4 din HG nr. 1198/2022:

(1) Personalul are dreptul la utilizarea gratuită a mijloacelor de transport din înzestrarea instituțiilor de apărare, ordine publică și securitate națională, cu încadrarea în drepturile de rulaj sau, după caz, de combustibil stabilite prin normative proprii, la decontarea cheltuielilor de transport sau la acordarea contravalorii transportului sub forma unei sume forfetare, în următoarele situații:

a) la deplasarea dus-întors, în interes de serviciu, în alte localități decât cea în care își are locul de muncă;

b) la deplasarea dus-întors în punctele de control pentru trecerea frontierei, aflate pe teritoriul țărilor vecine, în cadrul cărora își desfășoară activitatea, indiferent de distanță;

c) la deplasarea dus-întors, la și de la locul de muncă până la domiciliu sau reședință, dacă este încadrat în unități, subunități, formațiuni și puncte de lucru izolate;

d) la deplasarea dus-întors de la domiciliu sau reședință la locul de muncă, în afara orelor de program, în zilele nelucrătoare și de sărbători legale, în vederea executării serviciului

de zi, de permanență, de pază sau de intervenție sau pentru a executa controale sau alte misiuni ori când este trimis în delegare sau detașare, în cazul când unitatea/subunitatea este situată în afara perimetrului localității de domiciliu ori de reședință, la o distanță de minimum 5 km, măsurată conform calculatorului de rute;

e) la deplasarea zilnică sau săptămânală, dus-întors de la domiciliu sau reședință la locul de muncă, când își desfășoară activitatea în unitățile și subunitățile ce execută serviciul de luptă, în cadrul obiectivelor și aeroporturilor situate în afara localităților sau în localități rurale;

f) la deplasarea dus-întors în alte localități decât cea de domiciliu sau reședință, la spitale, sanatorii, centre de refacere a capacității de efort sau similare, în vederea internării, recuperării sau stabilirii situației medico-militare, pe baza documentelor legale de trimitere sau internare, precum și în cazuri de urgențe medico-chirurgicale;

g) la deplasarea dus-întors în alte localități, pentru a participa la instructaje, cursuri de perfecționare, specializare, convocări, stagii de practică și alte forme de pregătire, organizate de instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională;

h) la deplasarea zilnică de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință, în limita a 70 km, pentru personalul militar și poliștii mutați în interes de serviciu într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință;

i) la deplasarea săptămânală de la domiciliu la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu, pe o distanță cuprinsă între 71 și 300 km, pentru personalul militar și poliștii mutați în interes de serviciu într-o altă localitate decât cea de domiciliu și care locuiesc împreună cu membrii de familie în localitatea pentru care solicită acordarea contravalorii transportului;

j) la deplasarea bilunară de la domiciliu la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu, pe o distanță mai mare de 301 km, pentru personalul militar și poliștii mutați în interes de serviciu într-o altă localitate decât cea de domiciliu și care locuiesc împreună cu membrii de familie în localitatea pentru care solicită acordarea contravalorii transportului.

....
(3) De drepturile prevăzute la alin. (1) lit. h) - j) beneficiază, în aceleași condiții, și personalul numit în prima funcție/transferat/chemat/rechemat în activitate într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință.

(4) De drepturile prevăzute la alin. (1) lit. h) - j) beneficiază, în aceleași condiții, și personalul detașat și/sau împuternicit să îndeplinească funcții într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință, personalul încadrat în structurile teritoriale ale unor unități care au sediul în altă localitate, precum și personalul pus la dispoziție.

Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe:

În practica existentă la nivelul Curții de Apel au fost identificate dosarele nr. , soluționate definitiv înainte de intrarea în vigoare a OUG nr. 62/2024, respectiv dosar nr. , nesoluționat până la această dată.

În dosarele nr. și nr. Curtea de Apel a apreciat că mutarea la cerere are relevanță doar în situația în care mutarea s-a produs din localitatea de domiciliu într-o altă localitate.

Cât privește jurisprudența națională, Curtea nu a identificat spețe asemănătoare, în care autoritatea publică să fi invocat, ca motiv de respingere a cererii de acordare drepturi de transport, intervenirea unei mutări la cerere pentru poliștii de frontieră care nu au domiciliat niciodată în aceeași localitate cu locul de desfășurare a activității, problema în discuție fiind relativ nouă.

Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Art. 9 alin. 1 lit. a - j din HG nr. 1198/2022 reglementează situațiile în care personalul are dreptul la utilizarea gratuită a mijloacelor de transport din înzestrarea instituțiilor de apărare,

ordine publică și securitate națională, la decontarea cheltuielilor de transport sau la acordarea contravalorii transportului sub forma unei sume forfetare.

Cea mai apropiată ipoteză în care ar putea fi încadrați polițiștii de frontieră este cea menționată la lit. b) care se referă *la deplasarea dus-întors în punctele de control pentru trecerea frontierei, aflate pe teritoriul țărilor vecine, în cadrul cărora își desfășoară activitatea, indiferent de distanță.*

Însă această ipoteză nu poate fi luată în considerare în situația în care punctele de control pentru trecerea frontierei se află pe teritoriul României, textul menționând în mod expres condiția ca punctele de control pentru trecerea frontierei să se afle *pe teritoriul țărilor vecine*, lăsând astfel fără reglementare situația celor mai multe puncte de control, aflate pe teritoriul României.

Curtea apreciază însă că nici dispozițiile art. 9 lit. h) nu oferă suficiente criterii pentru ca această categorie a polițiștilor de frontieră să poată beneficia de drepturile de transport, ipoteza reglementată la lit. h referindu-se *la deplasarea zilnică de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință, în limita a 70 km, pentru personalul militar și polițiștii mutați în interes de serviciu într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință*; Această situație s-ar regăsi atunci când polițiștii și-au desfășurat activitatea în aceeași localitate cu cea în care se află locul muncii iar ulterior sunt mutați în interesul serviciului, așa cum precizează în mod expres textul legal. într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință.

Per a contrario, în situația unui polițist încadrat într-o unitate care își are sediul în aceeași localitate în care polițistul își are și domiciliul și ulterior este mutat **la cerere** într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință, acesta nu beneficiază de dreptul menționat, întrucât acesta, prin voința sa a determinat desfășurarea activității la o anumită distanță față de domiciliul său și prin urmare a determinat cheltuieli suplimentare cu transportul la și de la locul de muncă.

Ipoteza art. 9 lit. h) nu menționează însă nimic în legătură cu situația în care polițistul a fost numit încă de la începutul carierei sale într-o altă localitate decât cea de domiciliu. Această situație este, în opinia Curții, menționată la art. 9 alin. 3 și 4 din HG nr. 1198/2022, polițiștii de frontieră putând fi încadrați în una din aceste două ipoteze, care fac la rândul lor trimitere la alin. 1 lit. h) - j), referitoare la deplasarea zilnică (pentru distanța de cel mult 70 km), deplasarea săptămânală (pe o distanță cuprinsă între 71 și 300 km), respectiv deplasarea bilunară (pe o distanță mai mare de 301 km).

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 9 alin. 3 din HG nr. 1198/2022, *de drepturile prevăzute la alin. (1) lit. h) - j) beneficiază, în aceleași condiții, și **personalul numit în prima funcție**/transferat/chemat/rechemat în activitate **într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință.***

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 9 alin. 4 din HG nr. 1198/2022, *de drepturile prevăzute la alin. (1) lit. h) - j) beneficiază, în aceleași condiții, și **personalul... împuternicit să îndeplinească funcții într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință, personalul încadrat în structurile teritoriale ale unor unități care au sediul în altă localitate** ...*

Din interpretarea acestor dispoziții rezultă că în situația polițiștilor de frontieră, în care locul muncii s-a aflat de la numirea acestora în altă localitate decât cea a domiciliului, dreptul la decontarea cheltuielilor de transport este recunoscut încă de la această numire. Schimbările succesive ale locului de muncă, la solicitarea polițiștilor de frontieră, nu determină pierderea acestui drept, întrucât ipoteza *per a contrario* a art. 9 alin. 1 lit. h) din HG nr. 1198/2022, se referă la o altă situație, respectiv la mutarea la cerere **din localitatea de domiciliu** într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință.

Trimiterile pe care dispozițiile art. 9 alin. 3 și 4 din HG nr. 1198/2022 le fac la condițiile art. 9 alin. 1 lit. h) - j), trebuie înțelese în sensul că se referă la frecvența deplasării (zilnic,

săptămânal sau bilunar) și la distanța pentru care se recunoaște dreptul de transport. Ipotezele reglementate de dispozițiile art. 9 alin. 3 (numirea în prima funcție într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință) și ale art. 9 alin. 4 (încadrarea în structurile teritoriale ale unor unități care au sediul în altă localitate) din HG nr. 1198/2022 sunt diferite de ipoteza mutării în interes de serviciu sau la cerere, **din localitatea de domiciliu într-o altă localitate**, reglementată de art. 9 alin. 1 lit. h.

Deși o atare împrejurare nu are relevanță în ceea ce privește modul de interpretare a dispozițiilor în discuție, trebuie subliniat că în practică, de cele mai multe ori, mutările la cerere ale polițiștilor de frontieră au ca scop reducerea distanței dintre domiciliu și locul desfășurării activității, astfel încât Curtea apreciază că raționamentul pentru care dreptul nu este recunoscut în ipoteza *per a contrario* a situației descrise la art. 9 alin. 1 lit. h (mutarea la cerere **din localitatea de domiciliu** în altă localitate) nu poate fi aplicat și în situația în care mutarea la cerere se face dintr-o localitate în care polițistul nu își are domiciliu, într-o localitate în care de asemenea nu își are domiciliu.

Așadar, Curtea consideră că personalul care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei, care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea, beneficiază de drepturile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. h), coroborate cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din HG nr. 1198/2022, și în situația în care, pe parcursul carierei, au intervenit mutări la cerere în alte puncte de control decât cel în care a fost numit în prima funcție.

Având în vedere considerentele expuse, Curtea, constatând admisibilitatea sesizării pentru pronunțarea chestiunii de drept, urmează a sesiza ÎCCJ în conformitate cu dispozițiile art. 2 din OUG nr. 62/2024, coroborate cu dispozițiile art. 519 Cod procedură civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din OUG nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Personalul care își desfășoară activitatea în punctele de control pentru trecerea frontierei, care nu a avut niciodată domiciliul sau reședința în aceeași localitate în care își desfășoară sau și-a desfășurat activitatea, beneficiază de drepturile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. h), coroborate cu dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) din HG nr. 1198/2022, și în situația în care pe parcursul carierei au intervenit mutări la cerere în alte puncte de control decât cel în care a fost numit în prima funcție?

Suspendă judecata cauzei, conform prevederilor art.520 alin.2 Cod procedură civilă, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei azi, 17.10.2024.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

RED: /TEHNORED:/23.11.2024
4.ex./emis 2 com.+adr.

NOTĂ: Următorul termen de verificare a subzistenței cauzei de suspendare: 17.01.2025